

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 42.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940170320/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Femte Brev

Den 10de Februar 1849.

Jeg sad længe i Mørkningen i mit aabne Vindue og lod Guds friske Luft trænge ind i mine Øine, mit Hoved og Hjerte. Der er for mig Intet saa beroligende smukt, som, naar Skyerne efter lang Regndag fordele sig, at see det blytunge Graa, der trykkende har hvilet over Naturen, og øvet sin nedslaaende Magt over alt hvad der lever, opløse sig i lette Taager, der i vekslede Skikkelser langsomt svæve hen ad Himlen. Jeg kan ikke beskrive, hvor lykkelig jeg i den senere Tid ofte føler mig. Og hvor kan man andet, naar man tænker paa Evigheden! Jeg føler Spiren til uendelig Rigdom i mig selv, veed, at Foraaret om et Par Maaneder kommer, og udfolder al Naturens livsalige Deilighed rundt omkring; saa kommer ogsaa Guds vidunderlige Kraft, og bringer hvert Frø i min Sjæl til at spire og udvikle sig, naar jeg venter paa ham, og ikke lader Verden indtage den ledige Plads.

Jeg blev afbrudt af Dit Brev – en kjær Afbrydelse, det veed Du nok. – Du vil vide hvad min Hensigt er med Damerne; om jeg vil have dem rigtigt emanciperede, saa de deeltage i alle Herrerne Rettigheder og Forretninger. Nei, tusinde Gange nei! Hvad Forretninger angaaer, da ere vore, Et af To, Tankefriheden mindre i veien end de fleste af deres. Jeg vil heller være Sypige end «Noget paa et Contoir», og Du skal aldrig opleve den Dag, da Du seer mig med Piben i Munden, fordybet i lærde Undersøgelser, i det tilstøvede Studerekammer. – Vi kaldes ikke for Intet «det smukke Kjønl» Skjønhedens Idee har Gud i os villet udtrykke. Men kun hvad der er sandt og frit, er ægte skjønt. Saalænge vi ere udelukkede fra selvstændig Udvikling, saalænge vi ere i Fordommenes Void, kunne vi ikke svare til Bestemmelsen.

Naar jeg rider eller spadserer, ret er glad og seer den klare Himmel over mig, falde altid Studenterne deilige, livsglade Sange mig

ind, og jeg synger dem før mig selv ret af Hjertens Lyst. – Der staaer i en af Poul Møllers:

Han freidig løfter Avindskjold
Mod Falsk og Løgn;
Thi Løgnen, som en evig Trold,
Gaaer af sin Grav i god Behold
Med Legioner i sin Sold,
Det næste Døgn.
Et Brodercorps paa hver en Tid,
Stod rustet til den raske Strid
Mod Løgn.

Ja, ved en Klang af Sandheds Luur
Faldt Klostret om.
Og Munken daaned i sit Skuur,
Og Nonnen flyede fra sit Buur;
Ud i vor Herres frie Natur
Hun atter kom.
Da Munken med sin Pengesæk
Sig listed over Elben væk
Til Rom!

Det er i denne Strid, »at Pigen nu vil med!« Som Nonnen flyede fra sit Buur, vil vor Aand flye fra sit Fængsel, og komme ud i vor Herres frie Natur, til Lys og Liv. Vi ville ikke usurpere noget Herredømme, men kun beherske os selv ved den frie Villies Magt, og udvikle os efter den Idee Gud har havt med os. Er det at gjøre for store Fordringer?!

Den 12te.

Her sidder jeg igjen i den Hensigt at skrive, men uden at vide hvad det egentlig skal være. Det er Graaveir og Tøveir, hvilket ikke er opmuntrende, undtagen for Ænderne, som ere i usædvanligt